

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

ပန်းချီခင်

မိုးရွှေလမ်းကြီးရယ်
အချစ်ဆီဆမ်းရွှေလင်ပန်းနဲ့
ပေးလှည့်ပါ

ပန်းချီခင် ဝတ္ထု ၂၀၀၃

အခန်း (၁)

ကြည်မင်းဇော်က စိတ်လှုပ်ရှားစွာနှင့် လမ်းမဘက်ကိုလှည့်ထိုင်ကာ
ကော်ဖီပူပူကို မမူတ်ဘဲ သောက်နေမိ၏။

သည်နေ့ရော သူလက်လျှော့တပ်ခေါက်ပြန်ဦးမှာလား။ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း
သူ အောင်ဖျာလိပ် နေကြပါ။

သည်မနက်တော့ “လုံးဝ လှည့်မပြန်ဘူး” သူ့ဖွဲ့နှင့် တေးထားမိ၏။

သူ မျှော်တော်ရောင်တစ်ယောက် မဖြစ်စေချင်ပါ။

သူဟာ သတ္တိနည်းပါးသော၊ ပျော့ညံ့တွေဝေသော
ယောက်ျားတစ်ယောက် မဟုတ်ပါ။

သူ့ကိုယ်သူ အမြဲတမ်း ယုံကြည်မှုအပြည့်နှင့်။

သို့ပေမယ့် အခုကိစ္စကို သူ တွန့်ဆုတ်နေသည်။

ရှေ့တိုးချင်ပေမယ့် ကြောက်စိတ်နှင့် နောက်ပဲ ပြန်ဆုတ်နေမိသည်။

သူ ဘာလို့ မရဲတရဲ ဖြစ်နေရတာ လဲ။

Yes or No တစ်ခု မဟုတ်တစ်ခု သူ လက်ခံနိုင်ရမည်။ အဖြေသိရဲရမည်။

အောင်စာရင်း ကြည့်ရဲရမည်။

မအောင်မှာ ကြောက်ပြီး နောက်တွန့်နေလျှင် သူ တကယ်
ဆုံးရှုံးရလိမ့်မည်။

အစွမ်းကုန် ကြိုးစားပြီး လိုချင်တာကို ဆွတ်လှမ်းယူဖို့ ရဲရင့်သော

ယောက်ျားတစ်ယောက်ပီ ပီ ပြင်ဆင်ထားရမည်။

သူ့ဘက်က စစ်မှန်သော မေတ္တာ၊ သေချာသော ဆုံးဖြတ်ချက် ခိုင်မြဲသော
လေးနက်ခြင်း တွေ ရှိနေခဲ့ပြီပဲ။

သူ ဘာကို စိုးထိတ်နေရဦးမှာလဲ။

ကြည့်ပြန်...စောင့်ပြန်...လိုက်ပြန်...ပြန်သုံးပြန်ကို သူ မုန်းလာပါပြီ။

ပြန်သုံးပြန်ဘဝက ရုန်းထွက်ချင်ပြီ။

သူ့ဘက်ကသာ အဖြစ်သည်းနေမိတာ။

မဟာဆန်သူလေးက သူ့ကို သိပင် သိပျံ့မလား။

မျက်လုံးထဲ မြင်ပျံ့မလား။

သတိထားမိပျံ့မလား။

သူ ယဉ်တစ်ကိုယ်မယ်လေးက လမ်းလျှောက်ရင် မျက်လွှာကလေးချပြီး
ကုန်နေကအပြည့်။

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်က ချာတိတ်ကလေးတစ်ယောက်ယောက်ဆီမှာ
ဖွင့်ဟ စုံစမ်းဖို့လည်း သူက သိက္ခာဆယ်နေမိသည်။

နှုတ်မဟရဲ။ မမေးမြန်းရဲ။

ကပ်တိုးကလေးနှင့် စားပွဲထိုးကို မေးလိုက်လည်း နောက်တစ်နေ့ကျလျှင်
တစ်ဆိုင်လုံး သိ သွားမှာ။

သတင်းပြန့်သွားမှာ။

သူ ရောက်လာတာနှင့် ပြုံးစိစိကြည့်ကြမှာ ဒါတွေ သူ မလိုလား။

ဘာမှမဟုတ်သေးဘဲ ဘေးလူတွေ မသိစေချင်။

အခုအနေအထားက သူတစ်ယောက်တည်း သိတာ ဘယ်သူမှ မသိ။

ကိုယ့်ရဲ့ ကုန်ကြွေးရှင်လေးပင် သိသေးတာ မဟုတ်။

လက်ရှိ အနေအထားမှာပဲ ဟန်မပျက်ဆက်နေရမလား။

တစ်ယောက်ယောက်ကို ဖွင့်ဟစုံစမ်းရမလား။

ဒါမှမဟုတ် ရဲစိတ်မွေးပြီး ကိုယ်တိုင် စကားသွားပြောကြည့်ရမလား။

နန်းဆန်သူကလေးက သူ့ကို စကားပြန်ပြောလျှင် ကောင်းပါရဲ့။

တုန့်ပြန်စကားမဆိုလျှင် သူ ဘာဆက်လုပ်ရမည်နည်း။

သူ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံးမှာ ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ

စကားလိုက်ပြောတာမျိုး မရှိခဲ့ပါ။

သူ့မှာ အဲဒီ အတွေ့အကြုံမရှိ။

ဘယ်လို မျက်နှာနှင့် လိုက်စကားပြောရမလဲ။

အကြိမ်ကြိမ် ကြံရွယ်ပေမယ့် ဖြစ်မလား။

သူ တကယ်ပဲ ခက်ခဲနေသည်။

နှောင်ကြိုးရှင်ကလေး၏ အမည်၊ ပြီးတော့ လိပ်စာ၊ အဲဒါလေးတွေ သိရလျှင်ပင် မဆိုး။

သူမ လက်ကလေးထဲက ဖုန်းနက်ပြာကလေး၏ ဖုန်းနံပါတ်ကို သိရလျှင်တော့ သူ “မဟာ ကံထူးရှင်” ဖြစ်ပါပြီ။

ထိဆုကြီး ပေါက်သလိုမျိုး။

သူ့ရဲ့ အိပ်မက်နတ်သမီးလေးက ဖုန်းနံပါတ်ကို လွယ်လွယ်ပေးပါ့မလား။

အပြုံးအရယ် မရှိသော မျက်နှာ၊ အေးစက် စိုက်တန့်သော

မျက်လုံးကလေးနှင့် လမ်း လျှောက် ဟန်ကြော့ကြော့မှ ပတ်ဝန်းကျင်ကို
ခေါင်းထဲမရှိပုံနှင့် အေးငြိမ်းလှပါသည်။

တော်ရုံ ကောင်လေးတွေက ကိုယ့် သူယောင်မယ်လေးကို မစရဲ၊
မနောက်ရဲ။

တည်တင်းသော ပုံစံကလေးကို ဖြိုသည်။ ရဲ့သည်။ အနားမကပ်ရဲကြပါ။
သူ့ရင်ထဲကို မှော်ဆရာမလေးအဖြစ် ဝင်ရောက်လာခဲ့တာ
တစ်လကျော်ပါပြီ။

မနက်စောစော သည်လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ လာထိုင်တုန်း အမှတ်မထင်
တွေ့ခဲ့တာပါ။

ပထမဦးဆုံးနေ့က စကားဝါသွေးဖျော့ဖျော့ ဝတ်စုံကလေးနှင့်
ချွန်မြသော ဒေါက်ဖိနပ်နှင့် ရှည်လျားသော ပိတုန်းရောင်ဆံပင်တွေကို ကျစ်ဆံမြီး
တစ်ချောင်းတည်း ကျစ်ထားသည်။

နဖူးလေးပဲ ကြည့်ကြည့်၊ နှာတံစင်းစင်းလေးပဲ ကြည့်ကြည့်၊
နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးကလေးပဲကြည့် ကြည့် မျက်လုံးစိုစိုလက်လက်ကလေးပဲ ကြည့်ကြည့်
အရမ်းကို အပြစ်ကင်းပြီး ချစ်စရာ ကောင်း သည်။

စကားဝါမကလေးကို နောက်တစ်နေ့ မနက်လည်း သူ
လာစောင့်နေမိသည်။

ဒုတိယနေ့မှာတော့ မိုးပြာရောင်ဝတ်စုံကလေးနှင့်
ရင်ဖုံးအကျယ်ကလေးက ပုလဲကြယ်သီးက လေးတွေနှင့် ဆံပင်တွေကို
အပြာနုရောင်ကလစ်ကလေးနှင့် ညှပ်ထားသည်။

သူက အစွန်ဆုံး စားပွဲမှာ ထိုင်နေတာမို့ သူမ ဖြတ်သွားတော့
အလွန်တစ်ရာ နီးကပ်သွား ၏ ။

ရေမွှေးနံ့သင်းသင်းကလေးကို ရှူရှိုက်မိသလို ကော့ရွန်းသော
မျက်တောင်များကိုလည်း ထိုင် ကြည့်နေတာမို့ သူ သေချာမြင်ခွင့်ရသည်။

အလှသိပ်မပြင်ထားဘဲ နဂိုနေပုံစံကလေး။

တတိယနေ့ကျတော့ သူမက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ဘက်က မလျှောက်ပဲ
ဟိုဘက်အခြမ်းက လျှောက်သည်။

ရေညှိရောင် စိမ်းမှောင်မှောင်ဝတ်စုံကလေးနှင့် စိုနှစ်သော
အသားအရည်က အင်မတန် ပေါ်လွင်လှ၏။

ကိုယ့်လိုပဲ တခြားသူတွေရော သူမကို သတိထားမိကြမှာပဲလား။

တန်ခိုးရှင်တစ်ဦးက ဖန်ဆင်းပေးထားသလို သူမအလှက အချောပေါ်
အယဉ်ဆင့်ကာ ပြီး ပြည့်စုံလှသည်မို့ ပတ်ဝန်းကျင်က လူတွေလည်း သတိပြုမိမှာပါ။

သူ့ဘဝမှာ အရမ်းချောသော မိန်းကလေးတစ်ဦးကို
ရွေးချယ်လက်တွဲမည်ဟု မခံယူခဲ့ပါ။

ချောလွန်းလို့ ရင်ခုန်သွားတာ မဟုတ်ပါ။

သူ့အလိုအလျောက်ဖြစ်ပေါ်လာသော နှစ်သက်မြတ်နိုးစိတ်၏ နောက်မှာ
ပိုင်ဆိုင်ရယူချင် သော မက်မောသည့် အတ္တလောဘ။

ဆုံးရှုံးသွားမှာ ကြောက်သည့် စိုးစိတ်၊ မမြင်ရလျှင် တစ်ခုခု
လစ်ဟာနေသလို အကျင့်ပါ သွားသော နှလုံးသား။

စတုတ္ထနေ့မှာတော့ ဆင်စွယ်ရောင်ဆွယ်တာလက်ရှည်ကလေးနှင့်
ဆံထုံးကလေး ကပိုက ယို ထုံးဖွဲ့ကာ ခါတိုင်းလောက် မလန်းဆန်းသော
မျက်နှာကလေး။

ကိုယ့်ရဲ့ နတ်မိမယ်လေး နေမကောင်းဘူးလား။

သူစိတ်ပူမိသည်။

မေးမြန်းကြည့်ချင်သည်။

အားပေး စကားပြောချင်သည်။

မပြောရဲလို့သာ။

လမ်းပေါ်မှာ လတစ်စင်း ဖြာကျသလို ထင်းလင်းတောက်ပနေသော
သူမအနားကို ကိုယ် ရုတ်တရက် ကပ်သွားလျှင် မျက်လုံးပေါင်းများစွာက
သူတို့နှစ်ယောက်စီ ဝိုင်းအုံကျလာတော့မှာ။

ဘယ်လိုပါလိမ့်ဟု အကဲခတ် ကုန်တော့မှာ။

သူ ခပ်ငြိမ်ငြိမ် ထိုင်နေမိသည်။

ထ မလိုက်ရဲပါ။

“တော်တော်လှတယ်ဗျာ”

ဘေးစားပွဲက ထွက်လာသော ချီးမွမ်းသံ။

“ကျက်သရေရှိတာ၊ အေးချမ်းတာ”

“ဟုတ်တယ်၊ သူ ဖြတ်သွားမှ မနက်ခင်းက ပြည့်စုံသွားတယ်ဗျ၊
သိပ်ချစ်စရာကောင်းတယ်”

“ဘာလဲ၊ ခင်ဗျားတို့ မိန်းမရတာ စောလေခြင်းဆိုပြီး
နောင်တရနေပြီလား”

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ဆိုတော့ ယောက်ျားတွေက ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း။
တံခါးမရှိ စကားဆိုကြ တာ။

“ဟုတ်တယ်ဗျာ။ မိန်းမ မရသေးရင်ရအောင် ယူမှာ” ဟု တစ်ယောက်က
ဆိုသည်။

ကြည်မင်းဇော် သက်ပြင်းကြိတ်ချမိသည်။

အဝေးက မြင်ကြရုံနဲ့တင် သည်လောက် စိတ်ဝင်စားနေကြတာ။

သူမနှင့် ပတ်သက် ဆက်နွှယ်နေသော အသိုင်းအဝိုင်းက သူတွေဆို ဘယ်လောက်အထိ အောင် အလှအယက် ပိုးပန်းချဉ်းကပ်နေကြမလဲ။

“ခြေတစ်လှမ်း ကုဋေတစ်သန်း” ပုံစံကလေးနှင့် “မိန်းကလေးတို့ ဣန္ဒြေ ရွှေပေးလို့မရ” ဆို သော မျက်နှာထားကလေးကြောင့်လည်း ပိုပြီး ဂုဏ်ရှိန်မြင့်မားသွားရတာ ပါ။

အနေအထိုင် ပီရိတာ၊ အဝတ်အစားဝတ်တာ ရိုးရှင်းမျက်စိအေးတာ၊ ဆံပင်ရှည်ကြီးကို လှပ စွာ ပိုင်ဆိုင်ထားတာ။

တခြား ကောင်မလေးတွေနှင့် သိပ်မတူဘဲ သီးခြားကွဲထွက်ကာ ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး သိမ် သိမ်မွေ့မွေ့ကလေးမို့ ပိုပြီး မက်မောချင်စရာ ဖြစ်နေတော့သည်။

ပစ္ဆမနေ့မှာတော့ သူမကို သူ တွေ့ခွင့်မရ။

အကြာကြီး ထိုင်စောင့်ပေမယ့် ရောက်မလာ။

ဘာများဖြစ်လို့ပါလိမ့်။

မနေ့က ဆွယ်တာလက်ရှည်ကလေးနှင့်ဆိုတော့ နေများ မကောင်း၍ လား။

သူ လျှောက်တွေးကြည့်မိသည်။

မနက်တိုင်း မြင်နေကြမို့ မမြင်ရတော့ စိတ်ထဲ ဘဝင်မကျ။ ကသိကအောက် ဖြစ်ရသည်။

မနက်ဖြန် သဘက်ခါ ဆက်ပြီး ဆက်ပြီး မတွေ့ရတော့လျှင်ဟု

တွေ့မိကာ ဇောချွေးပျံပြီး စိတ်တွေ ပူလောင်လာမိသည်။

ဘာမှ မသိဘဲ ဘယ်လို လုပ်ရှာမလဲ။

တစ်ခုခုတော့ သိထားမှ ဖြစ်မည်။

ထိုင်ကြည့်နေရုံနှင့် မရတော့ပါ။

သူ စိတ်တင်းတင်းထားမိသည်။

မနက်ဖြန် မနက် လျှောက်လာလျှင် နောက်ကလိုက်ကြည့်တော့မည်။

မနက်ဖြန် မနက် တော့ သူကလေး လာကို လာမှာပါ။

စပင် မစရသေးဘဲ ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ် အဆုံးသတ်သွားမှာ မလိုလားပါ။

သည်ဇာတ်လမ်းကို သူ အဆုံးမသတ်ချင်။

သည်ဇာတ်လမ်းကလေးကို တစ်သက်လုံး အသက်ဝင်နေစေချင်သည်။

ဆဋ္ဌမနေ့မှာတော့ နံ့သာရောင်ဝတ်စုံကလေးနှင့်

ကျစ်ဆံမြီးနှစ်ဖက်ကျစ်ထားသော ကိုယ့် ညှို့မင်းသမီးလေးကို မြင်ခွင့်ရ၏ ။

မြတ်နိုးသော မျက်နှာကလေးကို တစ်ချက် ငေးမောကာ ကြည့်မိရင်း

လက်ဖက်ရည်ဖိုး မြန် မြန်ရှင်းကာ မယောင်မလည် လိုက်လာခဲ့၏ ။

တကယ့်လက်တွေ့မှာ စိတ်ကူးထဲကလောက် မလွယ်ကူပါ။ ဖျတ်ကနဲ

အနားကပ်ကာ စ ကားပြောဖို့ သူ လုံးဝသတ္တိမရှိ။

ခပ်လှမ်းလှမ်းက လျှောက်ရင်း သူ သက်ပြင်းရှိုက်မိ၏ ။

ဆက်လိုက်နေလည်း အပိုပါ။

သူမကို ကြည့်ရတာ ခပ်ဝေးဝေးအထိ လျှောက်မည့်ပုံ။ မနက်တိုင်း သူမ

ဘယ်ကို သွားပါ လိမ့်။

ညနေပိုင်း သူစောင့်ကြည့်ခဲ့တာ ခုနစ်ရက်မြောက်နေ့က စပါသည်။

ထူးဆန်းတာက ညနေ သူမကို မတွေ့ရပါ။

သူလည်း ညနေပိုင်းဆို လုံးဝမအားတာမို့
သုံးရက်ခန့်စောင့်ကြည့်ပြီးနောက် မကြည့်နိုင် တော့ပါ။

သေချာတာက မနက်စောစော။

မနက်ဆို သူလည်း အားလပ်သည်လေ။

သည်လိုနှင့်ပဲ ရက်တွေအများကြီး ကုန်သွားခဲ့ပြီ။ ဘာမှ တိုးတက်မလာ။
သူ ဘာဆက်လုပ် ရမည်မသိ။

သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ယောက်နှင့် တိုင်ပင်ပြီး နည်းလမ်းရှာရမလား။
အကြံဉာဏ် တောင်းရမလား။

တစ်ခုခုတော့ လုပ်ရတော့မည်။

*

“ဟိုမှာ မင်း ကောင်မလေး လာနေပြီ”

ဖိုးပြည့်က ကြည်မင်းဇော် ဒူးခေါင်းကို တစ်ချက်ပုတ်ကာ
လှမ်းပြောပေမယ့် သူ လှည့်မ ကြည့်ပါ။

“ကိုကြည်”

“ဖိုးပြည့်ရာ နေစမ်းပါ။ ဘာမှ ငါ့ ကောင်မလေး မဟုတ်ဘူး၊
မဟုတ်တာတွေ လျှောက်မပြော စမ်းနဲ့”

“အေးပါ။ ဟိုမှာ လာနေပြီ၊ တည့်တည့်ပဲ”

“သူ့ဟာသူ လာတာ ဘာဖြစ်လဲ၊ သူလည်း သင်တန်းသူပဲဟာ၊ ဒီနေရာကို လာပိုင်ခွင့်ရှိ တယ်”

ကြည်မင်းဇော်က စိတ်မရှည်သံ ဆတ်ဆတ်နှင့် ပြန်ပြောလိုက်၏ ။
ကြိုက်ကို မကြိုက်ပါ။

“ဆရာ”

ချိုညက်သော အသံကလေးကြောင့် ဖိုးပြည့်မျက်နှာကြီးက
ပြုံးသွားပေမယ့် သူကတော့ ခပ် တည်တည်။

အကြောင်းမရှိ အကြောင်းရှာပြီး အနားရောက်ရောက်လာတာကို
သူသိသည်။

“မဆွတ်ခင်က ညွတ်နေပြီဗျ” ဟု ဖိုးပြည့်က မြောင်ကြီး
ချပြောလာသည်။

“ကိုဖိုးပြည့် ဘာပြောတာလဲ”

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး။ ညကဇာတ်လမ်းအကြောင်းပြောနေကြတာပါ”

“ဟွန်းနော်...သက်လျာ အကြောင်း ပြောရဲပြောကြည့် မလွယ်ဘူး”

“မပြောရဲပါဘူး”

ဖိုးပြည့်က လက်ကာပြသည်။

“ဒီမှာ ဆရာအတွက် ကြာဇံကြော်နဲ့ ကော်ဖီ ယူလာတာ”

“အတော်ပဲ”

“ကိုဖိုးပြည့်အတွက် မဟုတ်ပါဘူး”

ငွေသက်လျာကိုကို၏ စကားကြောင့် ဖိုးပြည့်မျက်နှာကြီးပျက်ကာ
“နည်းနည်းတော့ စားမှာ ပဲ” ဟု ဈေးဆစ်လိုက်၏ ။ သက်လျာက

မျက်စောင်းရွယ်သည်။

“ဆရာ ဖုန်းလာနေပါတယ်” ဟု
သင်တန်းသူကောင်မလေးတစ်ယောက်က လာပြောသည်။

ဖုန်းက ရှေ့ဆုံးထောင့်က စားပွဲမှာ ရှိတာ။

ကြည်မင်းဇော်နှင့် ဖိုးပြည့်က ပြတင်းပေါက်ဘေးသွားထိုင်နေကြတာ
မဟုတ်လား။

“ဟဲလို”

“ဆရာ ကြည်မင်းဇော်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ကျွန်တော် ဒါရိုက်တာ လူခန့်ပါ။ ကြည်မင်းဇော်တို့သင်တန်းက
မော်ဒယ်ကောင်မလေး တစ်ယောက်ကို ကြော်ငြာအတွက် ခေါ်ချင်လို့ပါ”

“ဪ...ဟုတ်ကဲ့”

ကြည်မင်းဇော် ဝမ်းသာသွား၏ ။

တပည့်မော်ဒယ်မလေးတွေက တစ်ယောက်တစ်မျိုး လှပချစ်စရာ
ကောင်းပါသည်။

မကြာခဏလည်း ဖိတ်ကြားခံရသည်။

ကြော်ငြာအတွက် ခေါ်တတ်ပါသည်။

“ငွေသက်လျာကိုကို ကို ခေါ်ချင်တာပါ”

“ဗျာ”

သည်သင်တန်းကို ရောက်လာတာ ဘာမှ မကြာသေးသော

အသစ်စက်စက် မော်ဒယ် ကောင်မလေး။

သက်လျာကို သူတို့ ဘယ်လိုသိသွားပါလိမ့်။

နဂိုကတည်းက သိကျွမ်းတာလား။

“တစ်နေ့က ကျွန်တော်တို့ပွဲကို ဆရာနဲ့ မော်ဒယ်လေးတွေ ငါးယောက် ပါလာတယ် မဟုတ် လား။”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“အဲဒီ ထဲမှာ ငွေသက်လျာကိုကို ကို ပြောတာပါ။ လုပ်ငန်းရှင်က မျက်နှာကလေး တအားချို လို့ သဘောကျတယ်တဲ့၊ အသစ်စက်စက်နဲ့ ရိုက်ချင်တယ်တဲ့လေ”

“ဪ...ဟုတ်ကဲ့”

“အဲဒါ ကျွန်တော်တို့...”

“ရပါတယ်၊ ကျွန်တော့်ဆီပဲ လာခဲ့လိုက်ပါ”

“အိုကေ...အိုကေ...ကျေးဇူးပဲဗျာ”

သူ ဖုန်းချပြီးသောအခါ ဖိုးပြည့်နှင့် စကားပြောနေသည့် ငွေသက်လျာကိုကို ကို လှမ်းကြည့် မိ၏ ။

ရောက်လာတာဖြင့် ဘာမှ မကြာသေး။

သူကလေးက ဆန်းကောင်းလွန်းလှပါလား။

တီဗွီကြော်ငြာအတွက် ချက်ချင်း ကမ်းလှမ်းခံရသည်။ လုံးဝ မထင်ထားတာမို့ အံ့အားသင့် သွား၏ ။

တီဗွီကြော်ငြာ လက်ခံရရှိတာ သိလျှင် ဘဝင်မြင့်သွားဦးမလား မသိနိုင်။

အစကတည်းက ရောင့်တက်နေတာ။

“ကိုကြည် ဘယ်က ဖုန်းလဲဗျ”

ဖိုးပြည့် မေးလာ၏ ။ သူက မဖြေ။

ငွေသက်လျာကိုကို ရှေ့မှာ ချက်ချင်း မပြောချင်သေးပါ။

သူ့ကို တစ်ချက်ကြည့်ကာ သက်လျာကိုကိုက လှည့်ထွက်သွား၏ ။

အကင်းပါးသည်။

အရိပ်အကဲ နားလည်သည်။

သူ့ရှေ့မှာမို့ ဖိုးပြည့်မေးတာကို မဖြေမှန်း သိသည်။

“ဆရာရေ. . .ဖုန်း”

သည်တစ်ခါတော့ သူ ဖုန်းရှိရာ စားပွဲမှာပဲ ထိုင်ချလိုက်တော့သည်။

ဖိုးပြည့်က သူ့စားပွဲနား လျှောက်လာ၏ ။

“ဟဲလို. . .ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါ”

“ဆရာကြည်မင်းလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဆရာရေ၊ ဒီနေ့ထုတ် ဂျာနယ်ထဲမှာ ပါတဲ့ ဓာတ်ပုံလေးထဲက

အနီရဲကလေးနဲ့ မျက်နှာသစ် ကလေးက ဘယ်သူလဲ”

ကြည်မင်းဇော် ဖုန်းခွက်အုပ်ထားပြီး ဖိုးပြည့်ကိုမေး၏ ။

“ဂျာနယ် ရောက်ပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ရောက်ပါပြီ”

“ခဏ ကြည့်စမ်း၊ အနီရဲလေးနဲ့တဲ့”

“ဪ...အဲဒါ သက်လျာကိုကို လေ”

ကြည်မင်းဇော်က ခပ်တိုးတိုး ပြန်ဖြေလိုက်၏။

“မော်ဒယ် ငွေသက်လျာကိုကို ပါ”

“အင်း...အဲဒါလေ၊ အဲဒီ တစ်ယောက်နဲ့ ပိုစတာ ရိုက်ချင်လို့ပါ

ကူညီပါဦး”

“ပိုစတာလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ကျွန်တော် ပြန်ဆက်သွယ်ပါ့မယ်၊ ဖုန်းနံပါတ်ပေးခဲ့ပါ”

သူက ဖိုးပြည့်ကို လှမ်းကြည့်တော့ ဖိုးပြည့်က ဘောပင် အဆင်သင့်။

ဖုန်းနံပါတ် မှတ်ထားဖို့ ပါ။

ငွေသက်လျာကိုကို ကို ဘာလို့ သတိထားမိကြတာလဲ။

သဘောကျပုံချင်းလည်း တူသည်။

sweet (ချို) ဖြစ်လို့တဲ့။

“ဘာတဲ့လဲ ကိုကြည်၊ ကြော်ငြာလား”

“ပိုစတာ”

“ကောင်းတာပေါ့”

“စောစောက တီဗွီကြော်ငြာ”

“သူပဲလား”

“ဟ...ဘယ်ဆိုးလို့လဲ၊ ဆန်းက ကြောက်ခမန်းလိလိပဲ၊ ဒါမျိုး ရခဲတယ်”

ကြည်မင်းဇော်က ငွေသက်လျာကို သိပ်သဘောမကျချင်။

သူမ ပုံစံကလေးက ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နှင့် ဘာကိုမှ တလေးတနက်
ခံစားတတ်ပုံမရ။

အင်မတန် ချစ်စရာကောင်းသော မျက်နှာကလေးနှင့်
ညှို့ယူဖမ်းစားနိုင်စွမ်း ရှိတာတော့ အမှန်ပါ။

သူငြင်းလို့လည်း မရ။

သို့ပေမယ့် သူ့ ရင်ထဲ ဘဝင်မကျလှ။

ဘာသဘောနှင့် သူ့ သင်တန်းကို ရောက်လာတာလဲ။ သူ့ကို ဆက်ဆံပုံ
ကြည့်ရတာ အစော ကြီးကတည်းက သိနေပုံပါ။

ယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက်အနေနှင့် သည်ကောင်မလေး ငါ့ကို
ရူးရူးမူးမူး စွဲလန်းပြီး အကြောင်းကောင်းရှာကာ
သည်သင်တန်းလာတတ်တာပါဟုတော့ မပြောချင်ပေ။

သို့သော် မသင်္ကာတာတော့ အမှန်။

လိုအပ်တာထက် ပိုမို လှိုက်လှဲလွန်းသော ဆက်ဆံရေးမျိုးကို
သူမနှစ်သက်ပါ။

နွေးထွေးသော မျက်လုံးများ၏ အဓိပ္ပါယ်တစ်မျိုးပါဝင်သော
အကြည့်ကိုလည်း သူမကြိုက်။

သည်သင်တန်းမှာ ကိုယ်က ဆရာ။

သူကတပည့် သင်တန်းသူတစ်ယောက်ပါ။

ရိုသေလေးစားမှုနှင့် စည်းတစ်ခုတော့ ရှိသင့်သည်။

သူက မော်ဒယ်သင်တန်းဖွင့်ထားပေမယ့် ဘာနာမည်ပျက်မှ မရှိခဲ့ပါ။

မော်ဒယ်ဆရာတစ်ယောက်အနေနှင့် သူ့သင်တန်းသူ

မော်ဒယ်ကောင်မလေးတွေကို ညီမ ရင်းလေးတွေ လိုပဲ သဘောထားသည်။

သူ့ချစ်သူ သူ့အိမ်ထောင်ဖက်သည် သူ့တပည့်မော်ဒယ်ကောင်မလေး တစ်ယောက်ယောက် ဘယ်တော့မှ မဖြစ်စေရပါ။

အဲဒါ သူ့ ခံယူချက်။

သူ့ ဆုံးဖြတ်ချက်။

အလုပ်အပေါ်ထားသော သူ့သစ္စာပါ။

သင်တန်းသူ မော်ဒယ်ကောင်မလေးတစ်ယောက်ယောက်က ငယ်စိတ်နှင့် ရူးရူးမိုက်မိုက် ရင်ခုန်လာလျှင်လည်း သူက ရှောင်ရှားဆင်ခြင်မှာပါ။

ဖုန်းထပ်တစ်ခေါက် မြည်လာတော့ ဖိုးပြည့်က ကိုင်လိုက်၏ ။

ပြီးတော့ သူ့ကို လှမ်းပြောလာပါသည်။

“အနီရဲလေးတဲ့”

ကြည်မင်းဇော် ပြုံးမိ၏ ။

ဘယ်လိုကြောင့်ပဲ သင်တန်းကို ရောက်လာ ရောက်လာ အခုလို သင်တန်းဂုဏ်တက် အောင် လုပ်ပေးနိုင်သော ကောင်မလေးကို သူ အသိမှတ်ပြုရပါမည်။

ချီးမွမ်းရပါမည်။ (Congratulation) (ကွန်ဂရက်ကျူးလေးရှင်း) ဂုဏ်ပြုသင့်ပါသည်။

သို့ပေမယ့် သူ နှုတ်ဆိတ်နေမိ၏ ။ အသိမပေးဘဲနေမိ၏ ။

ဘယ်လိုပုံစံနှင့် ပြောပြရမလဲ စဉ်းစားနေ၏ ။

“ကိုကြည်. . .သက်လျာကိုကိုက မင်္ဂလာပန်းကြွပေးဖို့ ဖိတ်တာက တစ်ခု။ Live Show မှာ ကူညီပေးဖို့က တစ်ခု၊ နောက်တစ်ခုက ပြကွဒိန်”

“အင်း”

မိုးပြည့်က အားတက်သရော မရှိလှသော သူ့ကို
နားမလည်နိုင်ဖြစ်ကာနေ၏။

ခါတိုင်းဆို သည်လို အေးတိအေးစက်မဟုတ်။

သူ့တပည့် မော်ဒယ်ကောင်မလေးတွေ အရေးတယူ ဖိတ်ကြားခံရလျှင်
မျက်နှာကြီးပြီးပြီး ဂုဏ်ယူမဆုံး။

ခုကျမှ ရေခဲတုံးကြီး လုပ်နေသည်။

ဘယ်လို ဖြစ်သွားရတာ လဲ။

ငွေသက်လျာကိုကိုကျမှ အောင်မြင်မှုကို အသိအမှတ်မပြုနိုင်။ ပီတိ
မဖြစ်နိုင်ပဲ ရှိနေသည်။

“စာချုပ် မချုပ်ရသေးဘူး”

မိုးပြည့်က သတိရသွားသလို ပြောလာ၏။

“စီစဉ်လိုက်ရမလား စာချုပ်ချုပ်ဖို့”

ကြည်မင်းဇော် စဉ်းစားနေမိ၏။

သည်ကောင်မလေးကို ကြာကြာမြဲမြဲ
သင်တန်းလာတက်လိမ့်မည်ဟုလည်း မယုံခဲ့ပါ။

ပြင်းပြင်းထန်ထန် ကြိုးစားလိမ့်မည်လည်း မထင်။

လုပ်နိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူးဟုပဲ ထင်ထားခဲ့သည်။

မိုးပြည့်က ဗီရိဆွေဖွင့်ကာ စာရွက်စာတမ်းရှာ၏။

လုပ်ထုံးလုပ်နည်းအရ သူလုပ်တာမမှား။

“ဒီနေ့ပဲ စာချုပ်လက်မှတ်ထိုးခိုင်းရင် ကောင်းမယ်”

“ခဏ နေပါဦး”

“ဘာလို့လဲ”

“သူ့ကို ကြည့်ရတာ လုပ်နိုင်မယ် မထင်ဘူး”

“ဒီအခွင့်အရေးတွေကို သူ မိမိရရ ဖမ်းဆုပ်မှာပါ။ လက်လွှတ်ခံမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီခေတ်လူ ငယ်ပဲ။ အောင်မြင်မှုဆိုတာ လူတိုင်း မက်မောတာချည်းပဲဆို”

သူ့စကားနှင့် သူ့ကို ပြန်မေးလာ၏ ။

“ခဏခေါ်လိုက်ကွာ၊ မေးကြည့်ရအောင်”

သူ့ကို ဂရုစိုက်လွန်းပေမယ့် သူက လုံးဝ အရေးမလုပ်ဘဲ ပစ်ထားခဲ့သော ချာတိတ်မကို အ ရေးတယူ မေးမြန်းပြောဆိုစရာ ဖြစ်လာခဲ့၏ ။

“ထိုင်ဦး”

ငွေသက်လျာကိုကိုက သူ့ရှေ့ရှိ ခုံမှာ ဝင်ထိုင်ပြီး သူ့စကားကို မော့ကြည့်နားစွင့်နေ၏ ။

“တီဗွီကြော်ငြာ လုပ်နိုင်မလား”

“ရှင်”

“ဖြစ်ဖြစ်မြောက်မြောက် လုပ်ပေးနိုင်မှ လုပ်ပါ။ မဝီပြင်ရင် အေဂျင်စီ နာမည် ထိခိုက်မယ်”

သူ့စကားတွေက မာကျောစိမ်းပြတ်လွန်းသလိုပါ။

သည့်ထက်ပိုပြီး ပျော့ပျောင်းနူးညံ့၍ မရတော့ဘူးလား။ ဘာလို့များ သူ့ဘက်က ခက်ထန် အေးစက်နေရတာ ပါလိမ့်။

တီဗွီကြော်ငြာရိုက်ဖို့ စိတ်ကူးမရှိပါ။ ကမ်းလှမ်းလာတာကိုလည်း
အံ့သြသည်။

ယုံကြည်စိတ်၊ လုပ်ရဲစိတ် ပြီးတော့ အတွေ့အကြုံ ဘာဆိုဘာမှ မရှိပါဘဲ
အစိမ်းသက်သက် စ၊ရမှာ။

“ဟင့်အင်း... မရိုက်ချင်ဘူး” ဟု ငြင်းမလို့ပါ။

သို့သော် အထင်သေး အမြင်သေးကာ လူတစ်ဖက်သားကို
လျှော့တွက်လွန်းသော ဆရာ. ။

ငွေသက်လျာကိုကိုက ဖြစ်အောင် လုပ်ပြရတော့မည်။ အစွမ်းအစကို
ထုတ်ပြမှ ယုံမယ်ဆို ရင်လည်း မလွဲမရှောင်သာ ထုတ်ပြရတော့မည်။

“ဘာပစ္စည်းလဲဟင်”

အောင့်သက်ခံပြင်းစိတ်ကို ထိန်းကာ မေးလိုက်၏ ။

“မသိသေးဘူး”

“သိချင်တယ်၊ သက်လျာ လုပ်ကြည့်ချင်ပါတယ်”

ကြည်မင်းဇော်က ဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိ။

တမင် အရှက်ခွဲဖို့တော့ မဟုတ်လောက်ပါဘူး။

သူ စိုးရိမ်မိသည်။ လုံးဝ စိတ်မချပါ။ သည်ကောင်မလေးကို မယုံရေးချ
မယုံ။

“ပြီးရောလေ၊ ချိန်းလိုက်တာပေါ့။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်သိက္ခာ၊ အေဂျင်စီ
သိက္ခာ ထိခိုက် အောင် မလုပ်ပါနဲ့ ဟုတ်ပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

အလွန်တစ်ရာ ဝမ်းနည်းခံပြင်းကာ ခေါင်းညိတ်မိသည်။

သူ့စိတ်ထဲမှာ ကိုယ့်ကို အင်မတန် အထင်သေးနေပါရောလား။

ကိုယ့်စိတ်ကို သူက လှစ်ဟမြင်နေခဲ့ပြီလား။

သူ့အပေါ် နှစ်သက်သဘောကျလို့သာ ကိုယ်က သည်သင်တန်းကို ရောက်လာခဲ့တာပါ။

အမှတ်မထင် တွေ့လိုက်သော သူ့ကို နှလုံးသားက တမ်းတမ်းစွဲ ဖြစ်သွားမိချိန်မှာ ဘရိတ် အုပ် အရှိန်လျှော့၍ မရတော့ပါ။

ကိုယ့်နှလုံးသား သူရှိရာအရပ်ကို ညွှန်ပြသည်။ စေခိုင်းသည်။

ကိုယ့်နှလုံးသား၏ ပထမဦးဆုံးအမိန့်ကို ကိုယ် မလွန်ဆန်ရက်ပါ။

စိတ်အလိုလိုက်ကာ သူရှိရာလာခဲ့သည်။

သူ့ရှေ့မှောက် ရောက်လာသည်။

မျှော်လင့်စောင့်စားခွင့်သာ ရှိသော

ရေလာမြောင်းပေး လုပ်ခွင့်သာရှိသော

မိန်းမသားဘဝမှာ ကိုယ် ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ။

ကိုယ့်ကြောင့် ငွေသက်လျာကိုကြောင့် မိန်းမဈေး မကျစေရပါ။

ကိုယ်က မိန်းမဈေးဖျက်မည့်သူ မဟုတ်။

မပြောဘဲ သိလာအောင် ကြိုးစားခွင့်တော့ ကိုယ့်မှာရှိပါသည်။

မျက်လုံးတွေထဲက ကိုယ့်ဆန္ဒကို သူတစ်နေ့နေ့ သိချင်သိလာမှာပါ။

မသိချင်ဟန်ဆောင်ပြီး နေချင်လည်း နေလိမ့်မည်။

“အိုကေ...ဒါဆို ပြန်ချိတ်ပေးမယ်”

ကြည်မင်းဇော်က ပြောလိုက်၏ ။

စကားဆုံးငြိမ့် သက်လျာက မတ်တတ်ရပ်သည်။

“ခဏနေဦး ပြက္ခဒိန်တို့ ပိုစတာတို့ ရိုက်နိုင်တယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်”

သက်လျာက သူ့ကို မျက်လုံးရွဲကြီးနှင့် မော့ကြည့်၏။

ဆရာ အထင်မသေးအောင် သက်လျာ လုပ်ပြမှာပါ။ သက်လျာရဲ့ လုပ်ဆောင်ချက်တွေကို ဆရာ အသိအမှတ်ပြုလာစေရမယ် စောင့်ကြည့်။

*

အခန်း (၂)

အလုပ်ကိစ္စ တိုင်ပင်ပြောဆို ဆွေးနွေးကြချိန်မှာ သက်လျာဘေးမှာ
သူလည်း ရှိနေပါသည်။

သူ ပါလာတော့ သက်လျာ အားရှိသည်။

ဝဋ်ပါပဲ ဆရာရယ် ဝဋ်...ဝဋ်။

သက်လျာ ဘယ်လို ဝဋ်ရှိလို့များ ပေးဆပ်နေရသလဲ။

ဆရာမှ ဆရာဖြစ်နေသော နှလုံးသားကို ဘယ်လိုများ ဆုံး
မပြုပြင်ရမလဲ။

ဆရာကဖြင့် သက်လျာကိုဆို ရှောင်ဖယ် ရှောင်ဖယ်
ရွံ့မုန်းစက်ဆုပ်နေပုံကြီး။

သိပါတယ်။

သက်လျာ သိပါတယ် ဆရာ။

ဆရာ သက်လျာကို စိတ်ပျက်နေတာ မဟုတ်လား။

အနှောင့်အယှက်လို့ မြင်နေတယ်မဟုတ်လား။

“ကလေးမလေး ပြောတာ ကြားရဲ့လား”

ဒါရိုက်တာ၏ စကားကိုပင် မကြားနိုင်လောက်အောင် စားပွဲပေါ်
လက်ကလေး ထောက်ကာ ကြည်မင်းဇော်ကို ငေးကြည့်နေလိုက်တာများ။

ကြည်မင်းဇော်က ဧည့်သည်တွေရှေ့မှာ မျက်နှာကြီး ထူပူအောင်

ရှက်သွားမိရင်း သက်လျာ ကို ငေါက်လိုက်၏။ သက်လျာက ခုမှ
ပျာပျာသလဲလေးနှင့်။

“ဟင်. . .ရှင်. . .ဘာလဲဟင်”

ဟု မျက်လုံးကလေး ပြူးကျယ်ဝိုင်းစက်ကာ မေးတော့သည်။

ဒါရိုက်တာကြီးက နားလည်ခွင့်လွှတ်သော အပြုံးနှင့် ဗွေမယူဘဲ။

အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ကလေးမဖြစ်ချင်တာလေးလည်း ပြောပါအုံး
ဟု ထပ်မေးသည်။

ငွေသက်လျာကိုကိုက တစ်ချက် စဉ်းစားပြီး. . .။

“သက်လျာ တယောကောင်းကောင်း ထိုးတတ်တယ်၊ အဲဒါလေးရော
အသုံးတည့်မလား ဟင်”

ဟု မေးလိုက်၏။

“ဟုတ်လား”

“ပြီးတော့ ဘော်လီဘောလည်း
ကောင်းကောင်းကစားတတ်ပါတယ်ဆရာ”

“အင်း”

“ရေကူးလည်း ဖြစ်တယ်ဆရာ”

“ဟုတ်ပြီ နောက်ထပ်ရော”

“နောက်ထပ်. . .ပန်းချီဆွဲတတ်တယ်”

ကြော်ငြာရိုက်ကူးပေးမည့် ဒါရိုက်တာက ငွေသက်လျာကိုကို ကို
သဘောကျသွား၏။

“ပုံစံလေးတွေစုံအောင် ရိုက်ပြီးမှ အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ပြန်လုပ်ကြတာပေါ့။”

ကြည်မင်းဇော်က ငွေသက်လျာစကားတွေကို မယုံတစ်ဝက် ယုံတစ်ဝက်ပါပဲ။

တကယ်မဟုတ်ဘဲ လျှောက်ကြားနေလျှင်တော့ ကြော်ငြာရိုက်ကွင်းမှာ အလိမ်ပေါ်တော့ မည်။

အဲဒီ လိုသာဆို ဘယ်လိုလုပ်ရပါ့မလဲ။

သူ တွေးပူနေမိ၏ ။

သူ့ကို အရွဲ့တိုက်ချင်စိတ်နှင့်များ လျှောက်ပြောနေရောသလား။ စဉ်းတော့ စဉ်းစားစရာပင်။

ဖိုးပြည့်ကတော့ အဟုတ်မှတ်ကာ မျက်နှာကြီးပြုံးစိစိ။ ဘာမှ နားလည်တာလည်း မဟုတ်။

သူနှင့် ငွေသက်လျာကိုကိုကြားမှာ Slow Down တစ်ခု ခံနေတာ သူပဲ သိသည်။

အသံတိတ်ပြိုင်ဆိုင်နေကြတာ။ အနိုင်လုနေကြတာ။

သူကလည်း သူ ကန့်သတ်ထားသော စည်းကို ကျော်လာခွင့် လုံးဝ မပြု။

ငွေသက်လျာကိုကိုကလည်း ဇွဲကြီးကြီးနှင့် မရမက သူ့ကို တိုက်ခိုက်နေသည်။

*

“ဘာ”

ဖိုးပြည့်စကားကြောင့် သူတုန်လှုပ်သွား၏။

ထင်ထားခဲ့သလိုပဲ သူ့ကို ငွေသက်လျာကိုကို အိုးမဲသုတ်လိုက်ပြီလား။

“မင်းကို ဘယ်သူ ပြောတာလဲ”

ကမန်းကတန်း မေးမိသည်။

ရင်ထဲမှာ လေးပင်သွား၏။

ပျက်ချော်ချော် ပြောင်စပ်စပ် လုပ်ရအောင် ကစားနေကြတာ မဟုတ်ပါ။

အလုပ်လုပ်နေကြတာပါ။

“သူ့သူငယ်ချင်းမလေး ပြောတာပဲ”

ကြည်မင်းဇော် ငိုငင်တွေသွား၏။

သည်နေ့ ကြော်ငြာရိုက်ကွင်းရှိသည်။

“ငါတို့ လိုက်သွားကြည့်ရအောင်”

“စိတ်မချတော့ဘူး မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ငါ အရမ်း စိတ်ပျက်တယ်၊ ဒေါသလည်း ဖြစ်တယ်၊ ဘာမှ

မတတ်ဘဲနဲ့ ပါးစပ် က ထွက်သမျှ လျှောက်ပြောစရာလားကွ”

“သူ့ကို အထင်ကြီးအောင် ဖြစ်မှာပေါ့”

“ကြွားစရာလား၊ ညာစရာလား၊ ပေါ်မှာပဲဟာ”

ဖိုးပြည့်က ပခုံးတွန့်ပြသည်။

သူ ချက်ချင်းပဲ ရိုက်ကွင်းရှိရာ လိုက်လာမိ၏။

အမှားအယွင်း မရှိစေချင်။

သူက လေးနက်သော ရည်ရွယ်ချက်နှင့် သည်သင်တန်းဖွင့်ထားခဲ့တာပါ။
ဒါတွေလည်း ငွေသက်လျာကိုကိုက နားလည်သဘောပေါက်မှာ မဟုတ်။
တန်ဖိုးထားတတ်မှာ မဟုတ်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သည်ကောင်မလေးက ပြီးစလွယ်သဘောထားပြီး
ပစ်စလက်ခတ် လုပ်တတ် သူ။

*

သူရောက်သွားချိန်မှာ အံ့ကိုက် ကွက်တိပါပဲ။

တယောတီးသော အခန်းကလေးကို စရိုက်ဖို့ ပြင်ဆင်နေကျပြီ။

ကောဇောခင်းထားသော အခန်းထဲမှာ လှပသောခုံကလေးနှင့်
ကြော်ငြာမည့် ကုန်ပစ္စည်းကို တင်ထားပြီး ငွေသက်လျာကိုကို ကို မတွေ့ရသေးပါ။

“မရောက်သေးဘူးလား ချာတိတ်မ”

“လာနေပြီတဲ့”

ဒါရိုက်တာက ငွေသက်လျာကိုကို ကို မေး၏ ။

“လာတာနဲ့ စမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့...ဟိုမှာ လာပြီ”

ငွေသက်လျာကိုကိုက ခုမှ ရောက်လာသည်။

ခူးဆစ်ဖုံးဂါဝန် အကပ်ကလေးနှင့် တယောအိတ်ရှည်အနက်ကလေးကို
လက်ထဲ ဆွဲထား သည်။

“အကျ..လဲရဦးမယ်”

မိတ်ကပ်ဆရာက ခပ်တိုးတိုး ပြောဆိုပြီး ခေါ်သွား၏။

လက်ပိုက်ရပ်နေသော သူ့ကို သက်လျာက လှမ်းကြည့်သည်။

သူက ရယ်ပြီးခြင်း ကင်းလျက် ခပ်တည်တည်။

သက်လျာက အခန်းထဲ ဝင်လာပြီး ဂါဝန်ရှည်ဖားဖားကြီးကို
လဲလှယ်ဝတ်ဆင်ရပါသည်။

သက်လျာကို ကောင်မလေး နှစ်ယောက်က ကူဝတ်ပေးသည်။

ဂါဝန်နားစ,က ဟိုးအထိ အရှည်ကြီး မဟုတ်လား။

အရောင်က လှပသော မင်းဝွတ်ရောင်။

အရောင်ကလေးက ဆန်းသည်။

ချုပ်ထားပုံက ပိုဆန်းသည်။

ပခုံးမှာ ကျစ်ဆံ့မြီးလေးနှစ်ခု ကျစ်ထားပြီး သိုင်းထားသည်။

ဆံပင်ကို အကွက်ဖော်ပြီး ဂါဝန်ရှည်

အရောင်ကလေးဆေးဖျန်းပေးထားတာက မိတ်ကပ် ပြင်ဆရာ၏ စိတ်ကူး။

“ရပြီ”

ကောင်မလေးနှစ်ယောက်က ရှည်လျားသော ဂါဝန်အနားစကို
မ,ပေးထားပြီးထွက်လာခဲ့၏။

မီးတွေ ထိုးထားသော အခန်းထဲမှာ အားလုံး အဆင်သင့် ဖြစ်နေပါပြီ။

“သမီး သီချင်းကြိုပေးထားတာ. . .အိုကေပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“လာ...သမီးက ဒီနားလေးမှာ ရပ် ဟုတ်ပြီ၊ နဲ့နဲ့ကလေးရပ်၊
တယောပေးပါဦးကွာ၊ ဒီ ဂါဝန် စကို ဟိုးဘက်ထောင့်က ခုံကလေးစီ ဆွဲယူသွား...”

ဒါရိုက်တာက လိုအပ်တာ မှန်သမျှ ညွှန်ကြားသည်။

“ဘယ်မှာလဲ၊ ပန်းတွေ ယူလာလေ၊ ဒီအပေါ် ကြဲချလိုက်...အေး...
.ဟုတ်ပြီ ဟုတ်ပြီ”

ဒါရိုက်တာက တယောကို ဟန်ပြ မဟုတ်ဘဲ သေချာထိုးခိုင်းပါသည်။

တယောသံကလေးတစ်ခုတည်းနှင့် Slow motion ရိုက်ယူတာ
ဖြစ်ပုံရလေသည်။

ကြည်မင်းဇော်က ဘာမှ မပြောဘဲ တိတ်တဆိတ်ရပ်ကြည့်
အကဲခတ်နေမိ၏ ။

တစ်ခုခုဆို ငွေသက်လျာကိုကိုအတွက် ဘယ်လိုပြောပေးရမလဲ။

ဝင်ထိန်းပေးရမလဲ တွေးနေမိသည်။

သာယာသော တယောသံကလေးနှင့် လှပလွန်းသော
ငွေသက်လျာကိုကို၏ ဟန်ပန်က လေးမှာ အကုန်လုံး ငြိမ်ကျ တိတ်ဆိတ်နေ၏ ။

ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် တယောထိုးတတ်တာကို စိတ်ထဲ မချီးကျူးမိဘဲ
ဘာလို့ သူ စိတ်ပူ အောင် လုပ်တာလဲဟု ဒေါက်ကန်မိသည်။

သူမသိသိအောင် တမင် လုပ်ကြံပြောတာ ဖြစ်မည်။

သူ့ကို မကျေနပ်၍ တမင် ပြောမှန်း သူသိသွား၏ ။

တော်တော်ဆိုးသော ကောင်မလေးပါလား။

သူ့မှာတော့ စိတ်ပူပြီး ပြေးလိုက်လာခဲ့တာ။

တကယ်ပါပဲ။ လူကို အရူးလုပ်ချင်သည်။

လှည့်စားချင်သည်။ ခေါင်းကိုသာ နာနာခေါက်ချင်မိတော့သည်။

ငွေသက်လျာကိုကိုက တယောလေးကို တစ်ဖက် အိုးတံကလေးကို တစ်ဖက် ကိုင်ထားပြီး ဆရာ့ကို သွားကလေးတွေ ပေါ်အောင် ရယ်ပြမိသည်။

ဘာမှမတတ်ဘဲ လျှောက်ပြောထားတာလို့ သတင်းလွှင့်လိုက်လို့သာ စိတ်ပူပြီး ရောက်လာ တာ မဟုတ်လား။

အဲဒီ လိုမှ မဟုတ်ရင် ဆရာက သက်လျာကို တစ်ယောက်တည်း ပစ်ထားမှာ မဟုတ်လား။

တကယ်ဆိုရင်...

ဆရာ ဒီထက် နွေးထွေးဖေးမသင့်ပါတယ်။

သက်လျာက အသစ်စက်စက်၊ ခုမှ ဘုမသိဘမသိ။

စမ်းတဝါးဝါး...ဆရာ ဂရုစိုက်ဖို့ လိုအပ်တယ်လေ။

ဘာအတွေ့အကြုံမှ မရှိသေးတာ ဆရာအသိ။

ဆရာက ဘာလို့တစ်ယောက်တည်း လွှတ်ရက်တာလဲ။

ဖြစ်ရဲ့လားလို့ တစ်ခွန်း မမေးဘူး။

ညာတာ အပြစ်ရှိပါတယ်။

ဆရာရော အပြစ်မရှိလို့လား။

သက်လျာကို ဂရုမစိုက်တာ ဆရာ့အမှားပဲလေ။ ဆရာ့အမှားကို ဆရာမြင်ပြီ မဟုတ်လား။

“ခဏနားမယ်၊ ပြီးရင် နောက်တစ်မျိုး ရိုက်ရအောင်။ အားလုံး အဆင်သင့်ပြင်”

ဒါရိုက်တာက ငွေသက်လျာကိုကို၏ တယောထိုးဟန်ကလေးကို ပြန်ကြည့်ကာ နှစ်သက်သ ဘောကျစွာ ပြုံးနေ၏။

သက်လျာက ဂါဝန်ရှည်ကြီးလဲဖို့ အကျ..လဲခန်းထဲ ဝင်သွားတော့ သူမတ်တတ်ရပ်စောင့်နေမိ ၏။

“ဪ...ဓာတ်ပုံလား၊ ဟုတ်ကဲ့၊ စောစောက လာတဲ့အတိုင်း...
.ဟုတ်ကဲ့...ဟုတ်ကဲ့”

ပစ္စည်းကြော်ငြာသော လုပ်ငန်းရှင်က တယောအိတ်ကလေးဆွဲကာ ဝင်လာသော ငွေသက် လျာကိုကို၏ သဘာဝဟန်ကျကျပုံစံကလေးကို သတိထားမိပြီး ဓာတ်ပုံရိုက်ယူထားပေးဖို့ တောင်း ဆိုလာ၏။

“အဲဒါလေးက natural လေး (သဘာဝအတိုင်း) အရမ်း ရိုးတယ်။
အရိုးဆုံးက အဆန်းဆုံး ပဲ”

ငွေသက်လျာကိုကိုက ချက်ချင်းပဲ အခန်းထဲက ပြန်ထွက်လာပြီး သူ့ဘေးနားရောက်လာ၏။

“ဆရာ”

မော့မော့ကလေး ကြည့်ကာ ခေါ်သံချို့ချို့ကလေးနှင့်ဆိုတော့ သူ တစ်မျိုး ဖြစ်သွားရသည်။

အားကိုးတကြီး ဝမ်းပန်းတသာ မျက်လုံးလက်လက်ကလေးတွေကြောင့် မဆူရက်တော့ပေ။

“ကောင်းရဲ့လားဟင်၊ ခုဏပုံစံ”

“ကောင်းပါတယ်၊ မကောင်းရင် ဒါရိုက်တာ ပြန်ရိုက်ခိုင်းမှာပေါ့။
အဆင်ပြေပါတယ်”

“ဒီနေ့ သင်တန်းကို လာဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“ရပါတယ်၊ အလုပ်ကိစ္စ ရှိနေတာပဲ”

“ဒီနေ့ အကသင်မှာဆို”

“မနက်ဖြန်မှ သင်မယ်”

ငွေသက်လျာကိုကို၏ မျက်နှာကလေး ပြုံးသွား၏ ။

“တကယ်နော်”

ကလေးလေးလို ပြန်မေးသည်။

သူ ဘာလို့ သည်ကောင်မလေး ကျေနပ်အောင် ရုတ်တရက် ပြောမိသလဲ

မသိပါ။

အမှန်တကယ် ကြိုးစားပမ်းစား အလုပ်လုပ်တာ မြင်ရတော့

သနားသွားတာ ထင်ပါသည်။

ကရုဏာသက်ပြီး အလိုလိုက်မိတာပါ။

“ညနေအထိ ဆရာ နေမှာလားဟင်”

သူ့ကို မပြန်စေချင်သလို မေးလာ၏ ။

“သင်တန်းကို ပြန်သွားရမယ်လေ”

“ဟုတ်သားပဲ”

“တစ်နေ့လုံး နေလို့ မရဘူး”

“အင်း”

အဆင့်တက်ပြီး တောင်းဆိုတာကိုတော့ သူက လိုက်လျောမှာမဟုတ်။

တခြား မော်ဒယ်လေးတွေဆို သူက ရိုက်ကွင်းအထိ လိုက်သွားတာမျိုး

မရှိ။

အခုလည်း လုံးဝ ရည်ရွယ်ချက်မရှိဘဲ ရောက်လာတာပါ။ အညာခံရတာ

။

ထားပါတော့ တစ်ခါတော့ ခွင့်လွှတ်လိုက်မည်။

ရှိပါစေလေ။

သူကလေး ကြော်ငြာရိုက်ကူးနေချိန်မှာ စိတ်အနှောင့်အယှက်
မဖြစ်စေချင်။

စိတ်ချမ်းသာအောင် ထားပေးဖို့က သူ့ဝတ္တရား။

ပြန်လည်းမမေး။

ဆုလည်း မဆုမိပါ။

“ခဏနေရင် ပြန်တော့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ငွေသက်လျာကိုကိုက ခေါင်းညိတ်သည်။

ဆရာရယ်...

အခုလို ရောက်လာတာပဲ သက်လျာက ဝမ်းသာကျေနပ်လှပါပြီ။

ဆရာ မျက်နှာ မပျက်စေရဘူး။ ဆရာ့ အေလျင်စီရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို
သက်လျာ ထိန်းပါမယ်။

“စိတ်ချပါဆရာ၊ သက်လျာ ကြိုးစားမှာပါ”

“အိုကေ...အိုကေ”

စိတ်ကောင်းကလေးဝင်ကာ ကတိပေးတော့ ကြည်မင်းဇော်
ကျေနပ်သွားရပြီ။

သည်လောက်ဆို သူ စိတ်ချပါပြီ။

ငွေသက်လျာကိုကိုက ထင်ထားသလောက်လည်း မဆိုးလှပါ။

တစ်ခါတလေ အရမ်းနှူးညံ့ပြီး ပျော့ပျောင်းလိမ္မာလွန်း၏ ။

*